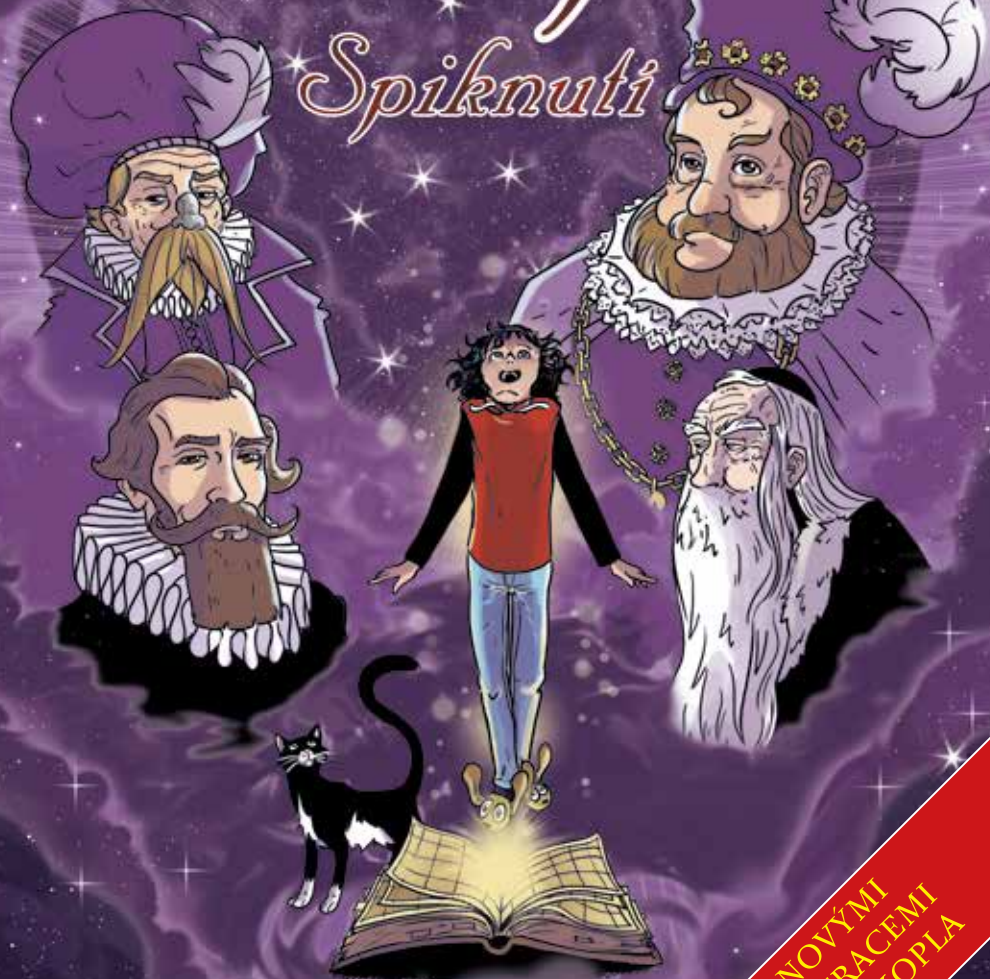

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

Rudolf II.

Spiknutí

bambóok

S NOVÝMI
ILUSTRACEMI
PETRA KOPLA

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, TEĎ PŮJDU DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DO SPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VY-ROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČEKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PŘY CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉ-GRU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGRU S RADOŠTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDĚ. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NĚNÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚ-LO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNĚ ŽI-VOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠI-NU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES E-MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE OPSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VÍDÝČKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE P DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁ- NÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

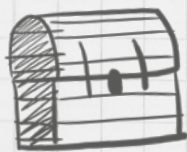
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BŘÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJ-

NÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŤU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlas
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNÍČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.
OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNÁŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DÉLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DÉLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VŽDYCKY OBLEČENÁ TAK, JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VŽDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM JEŠTĚ NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. SNAD NA TO ČASEM PŘIJDU, PROTOŽE MÁM JEDEN ZÁVAZEK, KTERÝ BYCH RÁDA SPLNILA. PŘI SVOJÍ PRVNÍ CESTĚ DO MINULOSTI JSEM SE SETKALA S ŘECKÝM HRDÍNOU ACHILLEEM. STRAŠNĚ SE HÁDAL S JINÝM BOJOVNÍKEM. KDYŽ JSEM SE VRÁTILA, VŠECHNO JSEM SI O NĚM ZJISTILA A DOZVĚDĚLA JSEM SE, ŽE SE KVŮLI TĚ HÁDCE URAZIL A TRUCOVAL A ODMÍTAL DÁL BOJOVAT VE VÁLCE A ŽE PAK ŠEL JEHO PŘÍTEL PATROKLOS DO BOJE V JEHO ZBROJI, ALE PROTOŽE NEBYL TAK DOBRÝ VÁLEČNÍK JAKO ACHILLEUS, NEPŘÁTELE HO ZABILI. ROZHODLA JSEM SE, ŽE SE TAM VRÁTÍM A BUDU ACHILLEA VAROVAT, ŽE KDYŽ BUDE TVRDOHLAVÝ JAKO MEZEK, ZTRATÍ NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA. ALE ZATÍM JSEM SE TAM ZNOVU NETREFILA.

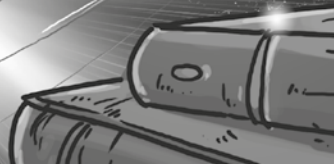
TAKY MÁM PODEZŘENÍ, ŽE KOČKA BARČA MÁ S ATLASEM NĚCO SPOLEČNÉHO. JENOM NEVÍM, CO...

Kapitola 1

Bára koukala do stropu. Ve starém panelákovém bytě na něm byla prasklinka a ji bavilo pozorovat, jak se pomalu zvětšuje. Tady bylo čerstvě vymalováno, a strop byl tudíž poměrně nudný. Ale Báře se nechtělo vstávat. Před chvílí dočetla knihu Výpravy pana Broučka, tentokrát do XV. století, a ještě o ní přemýšlela. Docela ji bavila, i když byla hodně stará, a byly v ní hezké obrázky. Jenže na ní bylo znát, že Svatopluk Čech v patnáctém století nikdy nebyl a celé si to vymyslel. Zatímco Bára včera v patnáctém století strávila několik dní a všechno, co si napsala do svého *Cestovního deníku časem a prostorem*, byla čistá pravda.

Copak asi dělá Borek? zavzpomínala na husitské práce, se kterým toho tolik prožila.

Asi nic, odpověděla si, protože už je skoro šest set let po smrti. A vzdychla. Pak jí zaškrundalo v žaludku. Koukla se na hodiny na zdi, které jí tatínek přivezl ze služební cesty, když šla do první třídy. Byl to růžový rozesmátý králíček s ciferníkem na bříše. A ručičky na tom ciferníku ukazovaly skoro devět hodin. Maminka už určitě vstala.

Bára neochotně odhrnula růžově kytičkovanou peřinu a spustila bosé nohy na koberec. Želva Píďa to asi slyšela, protože z výběhu pod oknem se ozvalo šramocení. Bára po čtyřech dolezla k výběhu.

„Ahoj, Píďo!“ pozdravila želvu. Píďa rychle zastrčila hlavu do krunýře, ale pak si uvědomila, že Bára ji obvykle neloví a nežere, takže se nemusí bát, a zase ji vysunula. Rozvážně mrkala a pozorovala Báru očima černýma a lesklýma jako korálky.

„Přinesu ti pampelišky,“ slíbila jí Bára a postavila se.

Venku bylo pošmourno a určitě celou noc lilo, protože listy kaštanu, který rostl blízko okna, se ještě leskly deštěm.

To je pěkný konec prázdnin, pomyslela si Bára a vydala se dolů do kuchyně.

Cvrnkla do nosu dřevěnou hlavičku na konci zábradlí a hlavička na ni vyplázla jazyk. Bára věděla, že teď bude muset počítat s tím, že až půjde po schodech nahoru, zakopne. Na oplátku.

Přeskákala černé a bílé dlaždice v hale jako šachový koník, ale tentokrát jí to nevyšlo do dveří u kuchyně a vrazila do zdi. Do kuchyně tedy doskákala jako šachový pěšák, což znamená skákat snožmo z jedné dlaždice na druhou.

V kuchyni prskal a srkal překapávač. Odporný zvuk, který Báru v paneláku vždycky budil. V paneláku bylo totiž slyšet všechno. Tady našťestí ne.

„Dobré jitro,“ pozdravila maminku.

„Dobré jitro, Barborko, jak ses vyspala?“ usmála se maminka a sáhla do ledničky pro mléko.

„Dobře,“ řekla Bára, protože to byla pravda.

„Zdálo se ti něco?“

„Nic si nepamatuju,“ odpověděla po pravdě Bára. Asi byla z té výpravy k husitům tak utahaná, že spala jako špalek.

Maminka nalila mléko do hrnku, přisypala do něj kakao a hrnek postavila do mikrovlnky.

„Co budeme dneska dělat?“ zeptala se Bára a natáhla se pro rohlík a máslo. Milovala kakao a čerstvý rohlík s máslem.

„Já budu ještě dodělávat ten překlad,“ řekla maminka. „A ty by sis měla prohlédnout aktovku a dát si do pořádku věci do školy. Zítra pojedeme do Prahy, takže kdyby ti něco chybělo, rovnou to koupíme.“

„Natrhám Pídě pampelišky,“ navrhla Bára *alternativní* program. Tedy co by mohla dělat místo příprav do školy.

„V pyžamu?“ pozvedla obočí maminka.

„Jasně že ne,“ obrátila oči v sloup Bára. „Převléknu se.“

„Venku je mokro,“ řekla maminka. „Dej Pídě salát. Máme ho dole v ledničce.“

„Tak jo,“ kývla Bára.

Když dosnídaly, narovnala Bára nádobí do myčky, protože to byla podle dohody s maminkou její práce, a utrhla pár listů salátu pro Píďu. Během snídaně zapoměla, že ráno pozlobila hlavičku na konci zábradlí, ale hlavička si to pochopitelně pamatovala, a tak Bára nahoře na schodišti zakopla a natáhla se jak široká tak dlouhá.

„Barborko?“ ozvala se z kuchyně maminka. „Jsi v pořádku?“

„Jo,“ odpověděla Bára a třela si naraženou holeň. Asi se bude muset k hlavičce chovat uctivěji, nebo bude samá boule a modřina.

„Nezapomeň na tu aktovku!“ připomněla jí ještě maminka.

„No jo,“ zahučela Bára. Takže se jí to nepodařilo zamluvit.

Naservírovala Píďě salát. Píďa zavětrila, vystrčila hlavu z krunýře tak daleko, jak jen to bylo možné, a když zjistila, že ani tak na listy nedosáhne, pomalu, ale jistě se začala sunout k pochoutce. Bára ji chvíli pozorovala a pak se převlékla.

Kde vůbec mám aktovku? zapřemítala. Ve starém bytě ji dávala do kouta za dveře. Když byly dveře otevřené, vůbec nebyla vidět. Ale teď za dveřmi neležela. Bára otevřela jednu ze dvou velkých nových skříní, které jí rodiče do pokojíčku pořídili. Měla tu vzorně pověšené oblečení a v poličkách prádlo vyskládané do *komínků*. Báru napadlo, jestli to dělal tatínek, protože tatínek rád vyprávěl, jak museli mít na vojně všechno ve skřínkách úplně dokonale vyrovnané, skoro podle pravítka. Ale pak si vzpomněla, jak to v tatínkově skříní většinou vypadá, a usoudila, že on to asi nebyl.

Druhá skříň byla skoro prázdná. Na dně ležela vyfouknutá matračka a kruh a balón a delfín a člun Viking. Delfína a člun měla Bára s sebou předloni na dovolené na Chalkidiki a delfín vlastně nebyl delfín, ale žralok, a ke člunu patřily dva kulaté nafukovací vikingské štíty, které se daly navléknout na ruce a pak jimi mohl člověk pádlovat. Jenže Bára si toho pádlování v moři moc neužila, protože tatínek jí ten člun pořád zvrhával a myslel si, že je to náramná legrace. A když to nedělal tatínek, tak to obstaraly vlny, protože skoro celou dovolenou foukal vítr a moře bylo

docela divoké. Do vln se ovšem parádně skákalo a bezvadně se v nich skotačilo.

Vedle člunu stála aktovka.

Při pohledu na ni Báru píchlo u srdce. Vzpomínky na moře a písek a racky a mušle a vlny byly tytam.

Dneska je pátek. Ještě sobota a neděle, a půjde do té hnusné nové školy, kde nikoho nezná.

Nejraději by aktovku vyhodila z okna. Ale vzhledem k tomu, že by dopadla na jejich zahradu, moc by se tím nevyřešilo.

Tak tam aspoň půjdu připravená, vzdychla Bára, aby mně hned první den nedala úča poznámku, že něco nemám.

Vytáhla aktovku ze skříně a vyklopila ji doprostřed pokoje.

Okamžitě jí došlo, že to nebyl nejlepší nápad, protože v aktovce zůstalo *vše*, co tam bylo koncem června. Tedy včetně pilin z ořezávátka, které se při dopadu na koberec otevřelo a vysypalo, a nedojedeného rohlíku s... S čím, to se už nedalo poznat, protože mikrotenový sáček byl zevnitř celý zelený a šedý a černý. Báře se zvedl žaludek.

Co teď s tím? zazoufala si. Kdyby to sebrala a šla vyhodit do kuchyně, mohla by si maminka všimnout, co to nese, a taky se na to zeptat. O to Bára ani trochu nestála. Honem vymyslet nějakou lest!

„Mamí?“ objevila se za chvíli ve dveřích do kuchyně. Hlavičku na zábradlí cestou dolů raději nechala na pokoji.

„Ano, Barborčko?“ maminka ani nezvedla hlavu od práce.

„Píďa potřebuje vykydat výběh.“

„To jsi hodná, že na to myslíš,“ pochválila ji maminka. „Pytle na odpadky jsou ve dvířkách pod dřezem a podestýlka – propánajána, kam jsme dali podestýlku?“ zadívala se maminka na strop, jako by čekala, že ji najde tam. „Aha. Ta je ve spíži. Dole pod policemi.“

Pytle našla Bára bez potíží a pak se vydala do spíže. Tatínek říkal místo spíž spížirna, to se Báře líbilo víc. V paneláku spížirnu neměli, jen takovou skřín v kuchyni, a Bára vždycky záviděla tetě Mirce jejich spížirnu ve velkém bytě na Vinohradech. Protože

byla *tajemná*. Zvlášť ty police úplně nahoře, kam se ukládaly věci, o kterých si dospělí mysleli, že by byla škoda je vyhodit, protože by se jednou mohly hodit, ale ony se nikdy nehodily. Mezi všelijakými krámy tam byly také panenky. Ne ledajaké. Byly to panenky s porcelánovou hlavou a *opravdovými* vlásky, se kterými si hrávala ještě maminka babi jizerské. Když měla teta Mirka dobrou náladu, tak ty panenky sundala a Bára si s nimi mohla hrát. Takže spížírny obecně byly podle Báry super. A teď měli taky jednu.

Spížírna měla dřevěné dveře s vyřezávanými čtverci, které byly nalakované na *slonovou kost*, jako všechny dveře v předsíni. Zamykala se na velký klíč, kterému maminka říkala balkonový.

Bára jím dvakrát otočila a v zámku to dvakrát cvaklo.

Ve spížírně na zemi nebyly velké černé a bílé dlaždice jako v předsíni, ale malé červenohnědé, které barvou připomínaly zašlé cihly. Na úzkém okně visela záclonka. Bára v ní poznala svou starou záclonu z panelákového pokojíčku.

Police byly skoro prázdné, v koutku se krčily tři zavařovačky s okurkami a jedna láhev octa. Bára si představovala, jak to tu bude krásné, až všechny ty police zarovnájí nakládanými houbičkami a rybízovou marmeládou a sklenicemi se strouhanými jablky na štrůdl, jako to má teta Mirka. Polepí je ozdobnými štítky, na kterých bude napsáno, co je vevnitř a kdy se to zavařilo. Bára milovala zavařování a hrozně ráda s ním pomáhala babi jizerské na chalupě. Pohled na vyřádkovaných dvacet sklenic nakládaných okurek ji naplňoval pýchou, protože ty okurky sama vydrhla kartáčem a půlku jich také do sklenic narovnala.

Dole pod policemi stál pytel s podestýlkou pro Píďu. Bára ho popadla a šla do pokojíčku zamaskovat ten červnový rohlík.

Štítivě sebrala sáček dvěma prsty a hodila ho do pytle na odpadky, pak z koberce pečlivě posbírala rozsypané piliny z ořezávátka a nakonec vypustila Píďu z výběhu a vyklidila jí ho.

„Mami,“ zeptala se, když vyhazovala pytel se starou podestýlkou a ještě starším rohlíkem do koše na odpadky, „budeme taky zavařovat?“

„Co jestli budeme?“ zeptala se maminka trochu duchem nepřítomná, jak byla zabraná do překladu.

„Zavařovat. Když teď máme tak velikou spížírnu. Mohli bysme tam mít fůru zavařovaček a na nich takové ty sukýnky.“

„Jaké sukýnky?“

„No ty, co se dávají přes víčko. Z kanafasu,“ vysvětlila Bára. Viděla to v jednom obchodě a moc se jí to líbilo. Kanafas je bíločerveně nebo bílomodře nebo bílozeleně kostkovaná látka a dává se v chalupách na okna jako závěsy a na stoly jako ubrusy a vypadá to pak *rustikálně*. A také se z toho dělají sukýnky na zavařovačky. Aby taky vypadaly *rustikálně*.

„No... Já nevím, Baruško, teď na to nějak nemám myšlenky. Ale když jsi tak žhavá do vaření, oškrábej, prosím tě, brambory k obědu a dej je vařit. Nezapomeň je osolit a okmínovat.“

„Ale já si připravuju věci do školy,“ ohradila se Bára. Přece jí to maminka dala ráno za úkol!

„Tak si je připravíš po obědě,“ řekla maminka. „A neodmlouvej.“

„Já neodmlouvám,“ bránila se Bára křivému nařčení. „Říkala jsi, že si mám připravit věci do školy, abysme zítra mohli nakoupit, kdyby mi něco chybělo, ale já jsem to ještě nestihla.“

„Protože jsi čistila Píďě výběh.“

„No ale ona to už potřebovala!“

„Báro, prosím tě! Odpoledne si tu aktovku probereš. Vždyť je jedno, jestli to uděláš teď nebo potom, ale mně pomůže, když dáš vařit ty brambory. Je to takový problém?“

„Ne,“ zahučela Bára a raději se na ty brambory vrhla, aby je měla dřív z krku. Rychle je oškrábala, umyla, nakrájela, osolila, okmínovala a zalila vodou tak, aby byly ponořené. Zapálila pod nimi plyn a jako stín se vykradla z kuchyně, aby jí maminka nedala ještě třeba naklepávat řízky. I když řízky k obědu určitě nebudou, když jsou doma samy dvě.

Hlavička na konci zábradlí na ni sice přátelsky mrkla, jenže Bára si stejně na schodech přišlápla ucho. Tedy ne svoje vlastní, ale od bačkor, které vypadaly jako psí čumáky a měly po stranách dlouhé uši. Šlápnout si na ně bylo poměrně snadné, spíš bylo

umění si na ně nešlápnout. Takže se Bára během dopoledne natáhla na schodech už podruhé. Tentokrát si toho maminka našťestí nevšimla.

Bára stála zamračeně nad schody. Pokládala to za podraz, že na nich upadla, i když hlavičce nic neprovedla. Měla sto chutí seběhnout dolů a pořádně jí zmáčknout nos, jenže to by se pak na schodech určitě přerazila znova.

Vykročila směrem k pokojíčku, ale probírat zlámané pastelky a vypsané propisky se jí vůbec nechtělo.

Takže bylo naprosto jasné, že místo dveří svého pokoje otevře dveře na půdu.

Panovalo tu šero, protože venku bylo zataženo, ale Bára už se tu dobře vyznala. Minula velkou skříň uprostřed, ve které byly starodávné šaty po paní Karasové, od níž dům koupili, a vnořila se do ještě hlubšího přítmí v zadní části půdy.

„Barčo, jsi tady?“ zavolala tiše.

„Ňr!“ ozvalo se přátelské vrknutí a ve tmě pod židlí u vikýře zasvítily zelenkavé lucerničky.

„Čičičí!“ zavolala Bára a z pod židle se ozvalo:

„I-i!“ což znamenalo, že jestli chce Bára Barču pohladit, musí přijít ona za ní. Barča se tedy rozhodně nebude zvedat jen proto, že si nějaké lidské mládě zrovna vzpomene.

Bára natáhla ruku pod židli a zabořila ji do hedvábného, jiskrného kožíšku, černého jako uhel. Stačilo se v něm chvíli probírat, a ozvalo se velmi spokojené předení. Barča se dokonce převalila na záda, aby ji Bára mohla podrbat na běloskvoucím bříšku. Ale Bára asi drbala špatně, protože Barča sebou mrskla a v okamžiku seděla na hromadě oblečení v otevřené truhle.

„No počkej, tam se teď jdu hrabat!“ zarazila ji Bára. Pod odloženým šatstvem se totiž ukrýval její poklad – kouzelný atlas, který ji přenášel do minulosti.

Chtěla Barču vzít do náručí a posadit ji někam jinam, ale ta na to neměla náladu a jedním elegantním skokem se přemístila na židli, pod kterou předtím podřimovala. Sedla si a zlostně mrskala

ocasem. Vždycky, když jím švihla vpravo, narazil na nohu od židle, a bylo to pořádně slyšet.

Bára odhrnula šaty a vyndala z truhly atlas.

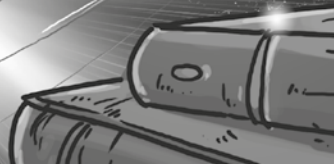
Vzpomněla si, že včera prováděla pokusy, aby zjistila, jak funguje, ale *záznamový arch* zůstal v pokojíčku a Bára se pro něj vracet nechtěla. Mohla by ji zaslechnout maminka a vymyslet pro ni nějakou práci.

Tak zkusím první stránku, to si budu snadno pamatovat, pomyslela si Bára, otevřela atlas a položila dlaň na první mapu. Půda se kolem ní zahoupala, jako když se zastaví výtah, a...

Kapitola 2

... a Bára neviděla vůbec nic.

Připadala si jako zavřená ve skříni.

Jenže ve skříni by asi bylo ticho, zatímco tady to hučelo jako v úle.

Jako kdyby seděla uprostřed obývacího pokoje, když se slaví něčí kulaté narozeniny a sejde se celá rodina, a měla zavřené oči. Všichni kolem ní by mluvili, ale ona by je neviděla.

Pro jistotu zkusila oči zavřít a otevřít, jestli se něco změní, ale pořád koukala do černého.

No propána, co se to stalo? zatrnulo v ní. Přece jsem neoslepla!

Zaposlouchala se do hlasů kolem sebe.

„Prosím ticho, ctěné panstvo!“ zaslechla sebejistý mužský hlas a šumění a brebentění pomalu utichalo. „Vše je připraveno! Vaše císařské Veličenstvo se za okamžik stane svědkem naprosto a zcela nevídaných věcí. Zatímco magister Kelly dokázal s anděly pouze hovořit prostřednictvím krystalu, já jsem ve výzkumech pokročil tak daleko, že dokážu anděly přivolat sem mezi nás.“

Kolem Bány se ozvalo udivené „óh!“ a „ách!“

Vlastně to nebylo úplně všude kolem Bány. Ty hlasy zaznívaly jenom zepředu. Za Bárou a vedle ní nebyl nikdo.

„Tak už nás nenapínejte, pane z Makové,“ zaslechla trochu unavený hlas muže ve středních letech, „umíráme zvědavostí!“

„Rád bych co nejuctivěji upozornil Vaše císařské Veličenstvo,“ promluvil opět ten první muž, „že nemohu zcela zaručit výsledek experimentu. Andělé jsou bytosti velice *senzitivní*, a pokud anděl vycítí, že někdo v jeho existenci nevěří, odradí ho to a nepřijde.“

„Ale tady přece všichni věří, že andělé jsou,“ řekl trochu otráveně císař, aspoň Bára si myslela, že je to císař. „Tak už začněte.“

„Jak je přáním Vaší Výsosti,“ řekl pan z Makové. Rozhostilo se naprosté ticho. Pak Bára zaslechla kroky.

Blížily se k ní, pomalu a rozvážně, čísi podpatky klapaly po dlaždicích, jako by na ně někdo házel oblázky.

Báře se rozbušilo srdce.

Kroky se zastavily.

Ticho by se dalo krájet.

Pak pan z Makové, jemuž patřily ty kroky, které Bára prve slyšela, začal hovořit naprosto nesrozumitelnou hatmatilkou. Bára odhadovala, že stojí asi metr od ní, a přesto mu nerozuměla ani slovo. Čeština to rozhodně nebyla, a nebyla to ani – aha, rozsvítilo se Báře v hlavě. Vždyť oni před chvílí mluvili *německy*. Že bych byla v Německu? To, že německy rozumí, ji vůbec nevyvedlo z míry, už měla vyzkoušené, že tam, kam ji atlas pošle, se vždycky domluví.

Ale to, čím pan z Makové brebentil, tedy němčina nebyla ani náhodou.

Nejdříve hovořil potichu, skoro šeptem, pak začal mluvit hlasitěji a hlasitěji.

Nakonec vykřikl:

„TELOKVOVIM!“ a Bára si musela zakrýt oči, protože ji do nich udeřilo světlo.

Kolem se ozývaly užaslé výkřiky.

Když Bára sundala ruku z očí, málem užasle vykřikla také.

Vedle ní stál nehnutě jako socha asi třicetiletý tmavovlasý, na krátko ostříhaný muž s knírkem a bradkou, v ruce držel odhrnutou těžkou černou sametovou oponu a zíral na Báru, jako kdyby spadla z Marsu.

Bára seděla na jakémsi asi metr vysokém podstavci, který byl tou oponou, než ji pan z Makové odhrnul, zakrytý kolem dokola. Podstavec se tyčil uprostřed bohatě zdobené místnosti, která víc než co jiného připomínala zámecký sál. Za okny byla tma

a na obrovském mosazném lustru a řadě vysokých svícňů hořela spousta svíček.

Před Bárou stálo sousoší.

Tedy ono to nebylo sousoší, ale vypadalo to tak.

Asi patnáct lidí na ni hledělo stejně strnule a vytřeštěně jako pan z Makové.

Oblečení byli jako z pohádky, Báře to připomínalo scénu z filmu *Jak se budí princezny*, když se princ Jaroslav se sluhou dostali do spícího zámku. Lidé tu měli dost podobné šaty jako herci v tom filmu a také se vůbec nehýbali. Všichni stáli, jen uprostřed seděl na křesle asi padesátiletý obtloustlý pán s váčky pod očima, unaveným pohledem a černým baretem na hlavě. Hlava mu spočívala na širokém, do kruhu naskládaném límci, který byl asi trochu těsný, protože ten pán byl brunátný v obličeji. Vypadalo to, jako kdyby uříznutá hlava ležela na velkém talíři, na který se normálně rovná vánoční cukroví nebo chlebičky pro návštěvy. Na nohou měl punčochy a hodně nabírané kratasy, což vypadalo legračně, ale takhle vymódění tam byli pánové všichni. Někteří si k tomu oblékli těsné krátké kabátce, jiní si ještě přes ramena přehodili pláštíky a všichni do jednoho měli ty komické bílé, do kulata nabírané límce. Někteří jen malé, jako dezertní talířky, jiní pěkně velké, rozměrů polévkové mísy. A dámy zrovna tak. Všechny měly vypasované živůtky upnuté až ke krku, dlouhé rukávy a sukně až na zem, tuhé a mírně se rozšiřující, jako kdyby jim je někdo udělal z kornoutu ze čtvrtky polepené sametem a brokátem. Vlasy měly dámy vyčesané a ozdobené perlami nebo malinkými čapkami, některé na nich měly připnuté pštrosí péro, a vypadalo to, jak by řekl tatínek, velmi *koketně*.

Pán se zvedl z křesla a pomalu, skoro jako by si netroufal, došel k Báře. Dlouho na ni mlčky, se zájmem smíšeným s jistou dávkou úcty, hleděl. Měl hluboké hnědé oči, tmavé vlasy, v nichž už se třpytilo dost stříbrných nitek, a tlusté tváře, které připomínaly syslí torby.

„Jsmo překvapeni, pane z Makové,“ řekl pak, aniž z Báry odtrhl pohled. Báře to vůbec nebylo příjemné. „Jsmo *velmi* překvapeni.“

„Je nepochybné, že anděl svým příchodem projevil úctu Vašemu císařskému Veličenstvu,“ vykoktal ze sebe pan z Makové a zíral na Báru jako žába na hada.

„My jsme si anděly vždycky představovali jinak,“ vzdychl císař. Bára už ho dozajista někde viděla. Jenže copak si může pamatovat všechny císaře a krále, o kterých se loni učila ve vlastivědě? To si nezapamatuje nikdo. Kromě paní učitelky Dostálové. „Mysleli jsme, že mají křídla.“

Když císař promluvil, bylo to, jako by políbil Šípkovou Růženku, protože všichni v sále ožili, začali mluvit jeden přes druhého, ukazovali na Báru a dvě dámy z rozrušení omdlely.

Pan z Makové se stále nehýbal.

„Nu tak pohovořte s tím andělem, pane z Makové,“ vybídl ho císař.

Pan z Makové se probral ze strnulosti a spustil na Báru zase tou podivnou hatmatilkou jako předtím.

„TELOKVOVIM!“ vykřikl nakonec tak, že Bára leknutím málem spadla z podstavce.

„Chudák anděl neví, co by na to odpověděl,“ poznamenal jeden z přihlížejících pánů. Mohlo mu být přes padesát let, byl celý v černém, světlé vlasy už měl notně prošedivělé, stejně jako pěstěný knír, a modré oči se na Báru dívaly velmi podezřívavě. Několik lidí se zdvořile zasmálo, pan z Makové se zamračil a spustil na Báru znova.

„TELOKVOVIM!“ zakončil svou promluvu jako vždy.

„Dobrý den,“ pípla Bára, protože měla pocit, že se od ní očekává nějaký proslav.

„Co říká? Jakou řečí to mluví? Umíte to někdo přeložit?“ zašumělo kolem.

„Anděl nás pozdravil,“ řekl císař. „Česky.“

„Ó, andělé hovoří *česky*?!“ užasla jedna z dam a Báře se zdálo, že je poněkud rozčarovaná. Byla oblečená v překrásných šatech ze zlatě protkávaného brokátu a bílého atlasu a na šíji jí visel těžký zlatý řetěz. „Proč nehovoří španělsky, když Španělsko je říší, nad

níž slunce nezapadá? Nebo německy, když je to mateřština Jeho Veličenstva? Nebo latinsky jako papež?”

„Asi má své důvody,“ odtušil císař, kterého ta paní zřejmě velmi otravovala. „Třeba andělé hovoří řečí země, ve které se nacházejí.“

„Ach, před moudrostí Jeho Veličenstva se musejí sklánět i ti největší učenci!“ ujistila císaře dáma a císaři, jak se zdálo, to bylo úplně fuk.

Pán, který předtím pronesl poznámku o chudáku andělovi, došel k Báře a prudkým trhnutím odhrnul zbytek černého sametového závěsu. Bradku měl poměrně krátkou, stejně jako vlasy, ale kníry si pečlivě onduloval do ruliček tak dlouhých, že přečnívaly přes okraj skládaného kulatého límce. Při pohledu na něj se Báře vybavil mrož. Zavrtil do Báry ledově modrý pohled. Až jí z toho naskakovala husí kůže. Byla si jistá, že tenhle člověk jí určitě způsobí nějakou nepříjemnost.

Pán vraštil čelo, jak usilovně přemýšlel, a Bára se na něj troufla dívat jen koutkem oka. Připadalo jí, že má nějaký divný nos. Pak se na ni ten pán pokusil sáhnout. Okamžitě se od něj odtáhla.

„Nesahejte na něj, pane Brahe!“ vykřikl pan z Makové. „Andělé jsou *éterické* bytosti, hrubý dotyk může způsobit, že se rozplyne!“

V sále to vzrušeně zašumělo, ale pán s divnýmnosem a mrožími kníry jako by pana z Makové vůbec neposlouchal. Prstem píchnul do Bářiny paže. Nejdřív jemně, a když se Bára nerozplynula, tak silněji.

„Au,“ řekla Bára. Česky.

Pan Brahe ji vzal za ruku a ohmatával ji od zápěstí až po rameno. Báře se to ani trochu nelíbilo, ale všichni na panu Brahovi viseli očima, takže se mu Bára netroufala vytrhnout.

Konečně ji pan Brahe pustil.

„Je to podvod,“ prohlásil. „Je z masa a kostí jako my všichni.“

„Óch!“ a „ách!“ ze sálu teď zaznělo velmi pobouřeně. Dvě dámy, které předtím omdlely, už se probraly a pohoršeně vzdychaly s ostatními.

Pan z Makové se zamračil.

„Pane Brahe, jak by to mohl být podvod? Všichni jste viděli podstavec prázdný, než jsem kolem něj zatáhl oponu!“

„Takovéhle triky dokážou i potulní kejklíři!“ mávl rukou Brahe.

„Urážíte mne!“

„Vy urážíte Jeho Veličenstvo prachsprostými švindly!“

„Pane Brahe, budete-li pokračovat, donutíte mne vyzvat vás na souboj!“ začala panu z Makové na čele nabíhat žíla. „Jediné, co v něm můžete ztratit, je čest, protože o nos už jste při souboji přišel dávno!“

Několik lidí v sále se rozesmálo.

Než stačil pan Brahe něco udělat, a podle toho, jak zrudl vzteky, chtěl nejspíše pana z Makové chytit pod krkem, tiše promluvil císař.

„A co to má na ruce?“ zeptal se.

Oba pánové se okamžitě podívali na Bářino levé zápěstí. Bára také.

V tu chvíli by se v ní krve nedořezal.

Vždycky, když se dostala do minulosti, ocitla se tam v oblečení, jaké se v té době zrovna nosilo.

Teď na sobě měla džíny, tričko, mikinu, bačkory ve tvaru psích čumáků a na ruce hodinky. Digitální. S růžovým plastickým páskem a souhvězdím Orion na ciferníku. Jestli se tomu tedy u digitálek říká ciferník. Dostala je v létě na chalupě od babi jizerské předem k narozeninám, které měla včera.

Zůstala ve svém vlastním oblečení.

Kel malér, řekl by v takové situaci knížepán z Rumcajse. Báru napadlo mnohem štavnatější slovo, za které by od maminky dostala okamžitě přes pusku a babi jizerská by na ni křikla *Ty sprostá nádobo!* Bára nikdy nevěděla, co to *sprostá nádoba* je.

„To jsou moje hodinky,“ vypískla Bára a rychle je zakryla druhou rukou, jako by to něčemu mohlo pomoci.

„To nevypadalo jako hodinky,“ poznamenal císař.

Báře bušilo srdce.

Kel malér, kel malér, kel malér. Tohle špatně dopadne.

